

zdrav sestop v globine, kjer prisluškujemo jecljanju otrok, ljubkujočemu narečju in podobno, torej slehernemu temnemu izvoru soodnosnosti in porajajočih se pomenov.

In zadovoljni smo lahko, da se je za tako knjigo, edinstveno v panorami sodobne italijanske lirike, zavzel in ji priznal nenavadno sugestivnost Eugenio Montale, ki ni samo velik pesnik, temveč tudi pesnik misli.

Giacinto Spagnoletti

SVETU

Andrea Zanzotto

Bodi, svet, in priden;
obstajaj dobrodušno,
daj, da, stori, da, poskušaj, da, povej mi vse
in jaz sem, glej, prevračal, se izmikal
in sleherna vključitev je bila dejavna
in sleherna izključitev prav tako;
ljubček, daj, obstajaj,
ne krotoviči se sam v sebi, v meni samem

Mislil sem, da svet, tako zamišljen,
s tem super-padanjem, s tem super-umiranjem,
da svet takole fakturiran,
je le jaz slabo izležen,
da jaz sem neprebavljen, slabo sfantaziran,
slabo fantazirajoč in slabo plačan,
in ne ti, ljubček, ne ti »sveti« in »posvečen«,
malce bolj tja, bolj stran, bolj stran

Daj, da (za-po-ob itd.)-staneš
in onkraj vseh predlogov, znanih in neznanih,
imej vsaj kako šanso,
stori dobrodušno kaj;
naprava naj že steče.
Daj no, ljubček, daj.

Daj, münchhausen.

Prevedel Ciril Zlobec

ȘTEFAN AUG. DOINAȘ, Romunija

Ștefan Aug. Doinaș (rojen 1922), ki je lani prejel nacionalno nagrado z zbirko *Hypotheses*, izborom vsega svojega dosedanjega dela, je najbolj nadarjen pesnik svoje generacije in eden reprezentativnih pesnikov romunske poezije. Uspel je, nedvomni mojster klasičnega verza, zlit polpnomna

moderno čustvenost v okviru brezhibne prozodije, prehajoč pri tem v klasicizem substance, tako značilen za njegovi prvi zbirki *Knjiga plimovanj* in *Človek s kompasom*, in modernizem, ki prevladuje danes v naši najmlajši poeziji. Ta prehod je zlasti opazen v Doinașovi zadnji zbirki *Laokoontovo potomstvo*.

Značilna za pesnikovo evolucijo je pesem *Brodolomec*; izbral sem jo med mnogimi, prav tako značilnimi: kaže mojstrstvo oblike, obenem pa neko plašno čustvenost, to osebno zlitino, ki daje pečat njegovi poeziji. To je lirizem človeškega stanja, lirizem introspekcije, pritiran prav do meja propada, kjer pesnik — neusmiljen dó samega sebe — sreča kot predstavnik eksistencialno vznemirjene človečnosti moderno dramo poraza. *Brodolomec* je izraz moralne krize, situacije-limita, ko pesnik eksperimentira z bolečo zavestjo, celo z določeno naslado ob trpljenju. Govor označuje neko vrsto neskladja, kot v deliriju; silno konkretne podobe divje podčrtujejo dejanje spoznavanja sebe, to raziskovanje brez milosti, ki so ga samo resnični pesniki sposobni uresničevati prav do konca in svojimi besednimi sredstvi.

Ovidiu Cotruș

BRODOLOMEC

Ștefan Aug. Doinaș

Viharja niti ni bilo čutiti
 le v meni v tebi morje je bilo
 in eni so ležali tam pobiti
 od drugih, strašen lev se je na dno
 potopil prvi in njegova griva
 bila je veter iz mladosti in vsa
 renčanja v grozi le bila so živa
 pijanost brez razloga je bila
 in potlej čudovita in potlej mačja
 okretna antilopa plesni skok
 o pod Propontisom nabuhla kača
 in s peno iz Bizanca samorog
 to ni bil krik to so bili glasovi
 boginje ki še mrtvi v nas bude
 sovraštvo in morje smo bili in valovi
 je bil žirafin vrat rastoč drhte
 iz skupnega strahu v stoobrazni
 opici, o sad z vrha jambora
 in mesec plul je mesec čoln prijazni
 in mi bili smo sami in sredi morjá
 bili jetniki v kožnati votlini
 vseh teh ušes ki mokra že sopeč
 so se trudila ostati na gladini
 in drugih ki so padala toneč